

JANETTE OKE

Zborul îndepărtat al iubirii

Editura Casa Cărții, Oradea
2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love Takes Wing
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Zborul îndepărtat al iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Laura Brie

Editarea: Elisabeta Vinczi

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Zborul îndepărtat al iubirii / Janette Oke. - Oradea : Casa
Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-27-8

821.111-31=135.1

Mătușii Laurine—
cu dragoste și mulțumiri
pentru cine ești
și pentru ceea ce însemni tu pentru mine.
Dumnezeu să te binecuvinteze!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

1. La sfârșitul unei zile lungi	9
2. Discuție între fete	19
3. Petrecere în sat	27
4. Timpul trece atât de repede	35
5. Înapoi la treabă	45
6. Rand	51
7. Cina	57
8. Amy Jo	65
9. Accident	75
10. Preocupare	83
11. Întristare	89
12. O nouă suferință	97
13. Pacienta	105
14. O vară ocupată	113
15. Confuzie	119
16. Cina	129
17. Căutând răspunsuri	135
18. Schimbări	143
19. Boston	155
20. Acomodarea	163
21. O viață nouă	173
22. Ceva neașteptat	181
23. Pierre	191
24. Orizonturi largite	201
25. Gust pentru călătorie	209
26. Descoperirea	219

Personajele din seria „Învăluți de iubire”

Clark și Marty Davis—parteneri într-o căsătorie în care fiecare și-a pierdut fostul partener.

Nandry și Clae—fiice adoptive crescute de Clark și de Marty. Nandry este căsătorită cu Josh Coffins și copiii lor sunt Tina, Andrew, Mary și Jane. Clae s-a căsătorit cu Joe Berwick. Copiii lor sunt Esther, Sue, Joey și Paul.

Missie—fiica lui Clark din prima căsătorie, s-a căsătorit cu Willie LaHaye și s-au mutat în Vest unde se ocupă de creșterea animalelor. Copiii lor—Nathan, Josiah, Melissa (care a venit în Est pentru a locui cu Clark și cu Marty până la terminarea liceului și care apoi a continuat să se pregătească pentru a deveni învățătoare) și Julia.

Clare—fiul lui Marty născut după moartea primului ei soț s-a căsătorit cu Kate. Locuiesc la aceeași fermă împreună cu Clark și cu Marty. Copiii lor—Amy Jo, Dan, David și Dack.

Arnie—primul copil al lui Clark și al lui Marty. S-a căsătorit cu Anne și au trei băieți—Silas, John și Abe.

Ellie—s-a căsătorit cu Lane Howard și s-a mutat în Vest pentru a fi alături de Missie și de Willie. Copiii lor sunt Brenda, William și Willis.

Luke—s-a pregătit pentru a deveni medic și s-a întors în micul oraș pentru a-și practica meseria. S-a căsătorit cu Abbie. Copiii lor sunt Thomas și Aaron—și nou-născuta fiică, Ruth.

Belinda—cel mai mic copil al lui Clark și al lui Marty. S-a pregătit să devină soră medicală.

Jackson Brown—colegul de școală care a lăsat o impresie deosebită asupra celor trei fete, Melissa, Amy Jo și Belinda, când a venit pentru prima dată la școală. Melissa a nutrit o dragoste profundă pentru el, deși Jackson o prefera pe Belinda.

UNU

La sfârșitul unei zile lungi

Belinda își dădu la o parte de pe obrajii îmbujorați șuvițele de un șaten-auriu și trase adânc aer în piept. Era din nou „una dintre zilele alea”. Tot felul de urgențe se iviseră de-a lungul întregii săptămâni. Una după alta.

De ce sunt oamenii atât de nepăsători? se întrebă Belinda cam îmbufnată. Își întoarse într-o parte șorțul pătat și începu să curețe masa de operație pătată de sânge. Ultimul caz din acea zi fusese un băiat care-și prinsese mâna într-un fel de mașinărie de la fermă. Luke muncise din greu și îndelung încercând să-i salveze toate degetele, dar nici el, nici Belinda nu erau prea optimiști în privința rezultatului. Se simțea obosită, epuizată de atâta muncă și neliniștită cu privire la starea degetelor tânărului Jamie.

Ar trebui să mă obișnuiesc deja cu astfel de situații, se dojeni ea. În fond, oare nu-l asistasă pe Luke în ale chirurgiei de mai bine de un an? Dar nu părea să fie vreun mod prin care să se obișnuiască cu durerea pe care o simțea când privea suferința reflectată în ochii pacienților—în special în ochii copiilor.

Scoase din nou un suspin adânc și murmură încă o rugăciune pentru tânărul Jamie.

— O să fac eu asta, spuse o voce din spatele ei.

Nici măcar nu-l auzise pe Luke intrând în cameră. Se întoarse cu intenția de a-i spune că a face curățenie în încăpere făcea parte din îndatoririle ei, dar el continuă:

— Știi că te grăbești. Mai este doar o oră până la sosirea trenului.

De data asta, gândurile Belindei se concentrară asupra evenimentului care îi dăduse fiori de emoție toată săptămâna. Numărase zilele—orele. Oare cum putuse să uite? Trebuie să fi fost din cauza băiatului rănit care-i acaparase complet atenția, în timp ce munceau să-i salveze mâna. Dar de îndată ce Luke îi aminti, emoția o cuprinse din nou. *Melissa se întoarce acasă!* Terminase în Est cursurile pentru a deveni învățătoare și urma să petreacă câteva săptămâni la fermă, înainte de a-și continua drumul spre casa și familia ei din Vest.

Belinda aruncă o privire spre rochia murdară pe care o purta. Desigur că nu dorea să-l lase pe Luke singur cu curățenia, dar avea nevoie să facă o baie pentru a se îmborsă și pur și simplu trebuia să facă ceva cu părul aflat în dezordine. Era aproape de neconceput să piardă ocazia de a o întâmpina pe Melissa la trenul de după-masă. Trecuse mult timp—mult, mult timp de când o văzuse pe nepoata ei, care era doar puțin mai mare decât ea și care-i devenise prietenă apropiată în cei doi ani petrecuți cu familia Davis. Belinda era bucuroasă că nu era pusă prea des în situația de a da detalii cu privire la familia lor complicată.

Îi zâmbi lui Luke cu căldură și cu apreciere și se întoarse cu părere de rău dinspre sala de operații murdară.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

Dar el o liniști:

— N-ai niciun motiv să-ți pară rău. Nu din vina neatenției tale s-a umplut cabinetul cu pacienți accidentați.

Belinda își întinse mâinile și-și scoase acele din păr, lăsându-l să-i cadă pe umeri. Își trecu degetele subțiri prin cârlionți pentru a și-i descălci.

— Ai mai avut vreo săptămână ca asta? îl întrebă ea serioasă pe fratele ei.

— Într-adevăr, a fost o săptămână grea, recunosc Luke. Apoi suspină adânc și spuse:

— Sper să se termine.

Belinda aprobă.

— Acum ai face bine să te grăbești, o îndemnă Luke. Doar nu vrei să întârzi la tren.

Belinda ieși repede din cameră. Dorea din toată inima să fie de față când trenul se va opri în gară. Întreaga familie o va aștepta pe Melissa. Oare se schimbase mult? Oare vor mai reuși să-și împărtășească secrete și să înțeleagă—uneori fără cuvinte—ce simțea cealaltă? Oare mai tânjea încă Melissa după Jackson Brown sau întâlnește un alt tânăr? Cum fuseseră cursurile de pregătire pentru a deveni învățătoare? Belinda avea atâtea întrebări.

Era adevărat că își scriseseră des; cu toate astea însă nu era la fel. Erau unele lucruri pe care nu era ușor să le așterni pe hârtie. Belinda spera din toată inima că nu va exista nicio urmă de stânjeneală între ele. Avea multe așteptări, dar era și puțin neliniștită.

Așeză cada portabilă pe preșul din camera ei mică de la etajul casei lui Luke și a lui Abbie și aduse găleți întregi de apă caldă pentru a o umple. În timp ce se așeza în cadă, gândurile îi zburară înapoi în timp la ziua când familia se adunase prima dată pentru a o întâmpina pe Melissa. La vremea aceea, venise de acasă din Vest. Niciunul dintre ei nu știuse la ce să se aștepte în timp ce așteptau să sosească diligența. Belinda încă își mai putea aminti de emoțiile ce o ncercau și de întrebările pe care și le punea. Oare cum va arăta? Oare se vor plăcea? Oare se vor putea înțelege? Poate va fi ca și cum ar avea o soră de vârsta ei.

Și chiar așa se dovedise a fi—Melissa îi era ca o soră, chiar dacă îi era de fapt nepoată. Belinda începuse să țină la ea tot mai mult și îi fusese tare dor de ea în perioada în care fusese plecată la școala normală. Și acum, iată că zilele se scurseseră și Melissa se întorcea din nou acasă—de data aceasta cu trenul dinspre Est. Și trenul venea chiar în orașul lor.

Acest lucru reprezenta un lux nou și bine-venit pentru oamenii din comunitatea lor. Începeau să se obișnuiască cu șuieratul și cu huruitul roților de metal pe șinele de fier, însă Belinda nu prea reușise să treacă peste emoția puternică pe care i-o provocau aceste sunete. Deseori visa să se urce într-un vagon de pasageri și să meargă într-un loc

îndepărtat pe care-l văzuse doar în cărți ilustrate. Dar până acum, rămăsese doar un vis.

Își refuză plăcerea unei îmbăieri lungi în cadă. Pur și simplu nu era timp pentru asta. Chiar dacă uneori avea întârziere, trenul era mai sigur decât diligența, iar Belinda știa că dacă nu se va grăbi, va pierde emoția sosirii Melissei.

Se îmbracă și-și prinse părul în fugă. Inima-i bătea tot mai tare cu fiecare privire pe care o arunca spre ceasul de pe măsuta de toaletă. Avea să întârzie, în ciuda faptului că se grăbise. Încă mai avea de golit cada și—

Răspunse la un ciocănit ușor și Abbie deschise ușa, doar atât cât să-și vâre capul în cameră.

— Măi, măi, dar ce drăguță ești, spuse ea zâmbind, apoi adăugă repede: Luke spune să lași cada. Ne vom ocupa de ea când ne vom întoarce.

Belinda se uită pieziș la cadă. Nu-i plăcea să lase lucrurile în dezordine, dar Luke avea dreptate—chiar nu era timp pentru asta înainte de a merge la gară. Dădu din cap aprobator, resemnându-se.

— Toată lumea e gata? întrebă ea și Abbie confirmă prin faptul că-și trăgea mânușa.

Belinda își luă și ea în grabă mânușile și o poșetă mică. Aruncă o ultimă privire în oglindă pentru a se asigura că pălăria îi era așezată drept, își netezi fusta pe șolduri și coborî în grabă scările în urma lui Abbie.

Thomas și Aaron deja ieșiseră din casă și așteptau la capătul aleii. Aaron, cel mai mic dintre ei, îl ajuta pe Thomas să încalce poarta din față, deși li se spusese să nu se mai legene pe ea. Când mama lor își făcu apariția, Thomas sări repede jos și se prefăcu că este concentrat asupra furnicilor care umblau repede în sus și-n jos de-a lungul scândurilor, dând impresia că stătuse mult timp acolo observându-le.

— Thomas, spuse Abbie cu asprime, nu te mai prosti, ce v-am spus să nu vă mai legănați pe poartă?

Thomas își plecă capul și nu răspunse.

— Este un leagăn frumos în curtea din spate, continuă Abbie. Ți-am spus dinainte că poarta se va lăsa dacă te legeni pe ea.